REBECCA ZANETTI

ZMIZ, DOKUD MŮŽEŠ

KDYŽ SE DO VÁS ZAKOUKÁ SOCIOPAT...
UTÍKEJTE!

metafora

Agentka Laurel Snowová je zpět a kromě sériového vraha se musí vypořádat s komplikovaným vztahem se svou nově objevenou polovlastní sestrou. „Komplikovaný“ je však slabé slovo.

Nejenže má Laurel podezření, že za záhadným zmizením jejich otce stojí právě Abigail, ale její nevyzpytatelné chování také Laurel ztěžuje život v rodném městečku. Přesto, když Abigail tvrdí, že ji někdo chce zabít, Laurelin instinkt chránit svou sestru se rozběhne na plné obrátky.

Když se však v zasněžených horách začnou objevovat mrtvá těla, obklopená květy černých jiřin, je mezi nimi jedno pojítko: Abigail…

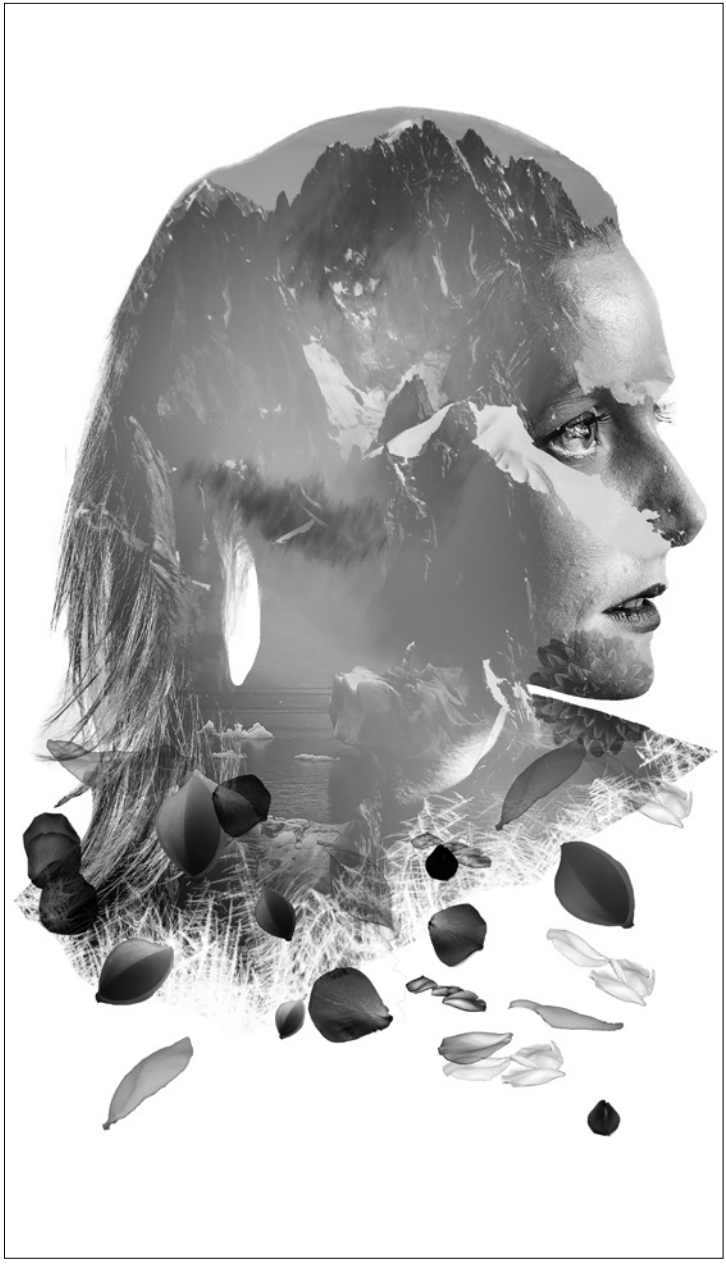
Na scénu vstupuje Huck Rivers, zádumčivý ranger, který je stejně impulzivní a vznětlivý, jako je Laurel chladně analytická, což z jejich spojenectví činí tikající bombu. Aby se však postavila tak děsivě brilantnímu vrahovi, bude agentka potřebovat veškerou pomoc, které se jí může dostat. Záchrana sestřina života by ji totiž mohla stát ten její…

„Další strhující příběh plný zvratů, intrik a tápání v mezilidských vztazích… Zanetti mistrně spojuje dobře vystavěnou zápletku, svižné tempo a výstižnou charakteristiku postav.“

— Publishers Weekly

„Obvykle v polovině knihy tuším, kdo je vrah. To však u Rebeccy Zanetti nehrozí. Skvělé čtení!“

— čtenářská recenze, Amazon

Rebecca Zanetti

ZMIZ, DOKUD MŮŽEŠ

REBECCA ZANETTI

ZMIZ, DOKUD MŮŽEŠ

Přeložila Veronika Lásková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

You Can Hide © 2022 by Rebecca Zanetti
Published by Zebra Books, New York, USA
Translation © Veronika Lásková, 2023
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-762-7 (ePub)
ISBN 978-80-7625-761-0 (pdf)
ISBN 978-80-7625-281-3 (print)

Tuto knihu chci věnovat
všem učitelům angličtiny a psaní,
kteří mi v průběhu let pomohli stát se spisovatelkou.
Řada jmen už mi vypadla z hlavy,
ale několik se mi vrylo do paměti natrvalo:
doktor Ken Waters, který mě naučil
při psaní spoléhat na intuici,
Eileen Bieberová, jež mě naučila
psát strukturovaně,
Mike Ruskovich, díky němuž vím,
že se můžu nechat unést představivostí,
Ardyce Plumleyová, která mě naučila
si proces psaní vychutnávat a zbytečně nepospíchat,
a konečně
paní učitelka Wrightová, která mi objasnila
význam větných členů
a naučila mě s nimi pracovat.
Děkuji vám všem, že jste mi vštípili
lásku ke čtení i k psaní.

Prolog

Necítil štípání mrazu, který tu koncem ledna panoval, přestože se brodil po kolena v závějích. Místo toho mu v žilách pulzovalo vzrušené očekávání, jako by prožíval první lásku. Kdepak, ta žena v opuštěné chatě není jeho láska, a už vůbec ne první, ale v tuhle chvíli nedokáže myslet na nic než na ni.

Celé týdny se vlastně nezabýval ničím jiným, než jak ji dostat, a teď už nezvládne dál čekat. Už mu nestačí o ní jen snít. Věděl, jak utišit vztek, který jím uvnitř lomcuje. Konečně na to přišel a je to nad slunce jasnější. Sama mu to naznačila.

Teď ví přesně, co je jeho cílem, a brzy znovu najde ztracenou rovnováhu.

V mrazivém větru vnímal vábení další sirény, a dokonce už jí zanechal svou navštívenku, což znamená začátek nového projektu. Přestože míval rád rozjetých několik plánů současně, tenhle už vážně potřebuje dokončit.

Ošidila ho o to, co od ní potřeboval, a teď za to musí zaplatit. Dočista ho opustila, bez ohledu na to, co všechno spolu mohli prožít. Ani se nerozloučila. Snad si nemyslí, že se před ním tady uprostřed divočiny schová? Že se může vyhnout roli, kterou je jí spolu s ním souzeno sehrát? Všechny ty dárečky z lásky, kterými se ji chystal

zasypat, pro ni vůbec nic neznamenaly – a přitom jistě dobře věděla, jaké s ní má plány.

On sám pro ni nic neznamenal.

Když objevil tu její skrýš, nejprve si s ní trochu pohrál. Tady zanechal nějakou zvláštnost, tam zase děsivé znamení. Jen nenápadně, aby se vždycky zarazila, ale pak si namluvila, že se jí to jen zdálo, že jí pobyt v odloučení leze na mozek. Jenže jemu to pálí víc než jí a je načase, aby si to konečně uvědomila. On je totiž nejen chytřejší, ale taky mocnější.

Život přece nahrává těm, kdo mají větší moc, ne? Sám za tohle poznání zaplatil vysokou cenu.

Nad horami visela těžká tmavá mračna a stromy zase jednou bičovala zimní vichřice. Na obtěžkané větve prudce dopadaly další a další přívaly sněhu a bubnovaly na led, jímž byla pokrytá říčka. Jeho žena, protože teď už byla jeho, vychází vždycky touhle dobou z chaty a ztěžka šlape sněhem podél řady kamenů k jednoduché kadibudce. Jednou v noci tam otevřel dveře a polil panty vodou.

Druhý den ráno jí vůbec nešly zavřít.

Sledoval ji při tom dalekohledem z nedaleké pozorovatelny a málem vyprskl smíchy. Když vzdala boj s dveřmi a prostě si došla na záchod, vyfotil si ji na dálkový objektiv. Ještě teď mu při té vzpomínce zatrnulo ve slabinách.

Přišlo mu k smíchu, jak si vážně myslí, že se před ním může ukrýt. Jistě, měla za ušima dost na to, aby si vybrala místo, kam ji nikdo nemůže vystopovat – pokud jí ovšem na auto nepřipevní sledovací zařízení. Když pak nechala svůj sedan u opuštěné půjčovny loděk a pokračovala uzavřenou terénní čtyřkolkou se sněhovými pásy, už ji měl na očích a snadno sledoval její stopu až ke skrýši.

Není žádný bůh, ale pro ni to vyjde nastejno.

Všiml si sekery pověšené na trámu nad zakrytou hromadou dříví.

Ta mu bude stačit.

Kapitola první

Oběť byla bez rukou – vrah je nejspíš usekl sekerou, která ležela opřená opodál o namrzlý kmen borovice. Ze zápěstí jí zůstaly jen zkrvavené pahýly, spočívající na kládách, jimiž si je pachatel zřejmě podepřel. Všude kolem mrtvé pokrývaly zem dokonale zachovalé, vínově zbarvené kvítky, a některé okvětní plátky už stačily přimrznout k balvanům na břehu zamrzlé říčky. Jejich výrazná barva se vpíjela do bílého sněhu, v němž se vytvořily zmrzlé krvavé kaluže.

Zavražděná žena tu ležela nahá, zmrzlé tělo získalo modrošedý nádech a tvář měla rozbitou k nepoznání. Sníh pod ní byl dočista zkrvavený. Policejní technici tu od rána zajišťovali stopy a dávali pozor, aby nic nepoškodili.

Laurel Snowová si přidřepla ke skalnatému břehu říčky Witch Creek, lesního přítoku řeky Sauk v severní části státu Washington. Mrznoucí sníh se jí lepil na pletenou čepici a špičky vysokých zimních bot. „Krve tu není zase tolik. Tělo poškodil až po smrti," zamumlala a podívala se na agenta FBI Waltera Smudgeona, který se skláněl nad sekerou.

Policista se napřímil. „Ani ta sekera není tak zakrvácená." Obrátil se k ní, tváře zarudlé a břicho převislé nad

opaskem. „Rozbitej obličej a ukradený ruce. Asi nestál o to, abychom zjistili její totožnost."

Laurel si pozorně prohlížela podlitiny na ženině krku. „Uškrtil ji. Ale víc nám prozradí až pitva." Zadívala se mrtvé do vlasů, které byly černé, ale u kořínků zřetelně prošedivělé – odrosty odhadovala tak na tři až čtyři týdny. „Už dlouho nebyla u kadeřnice."

„Co to znamená?" zeptal se sípavě Walter.

Laurel vstala. „Vlastně nevím." V kapse jí zabzučel telefon, ale ona ho nebrala na vědomí. Už zase.

„Co mají znamenat ty kytky?"

„To je hodně zvláštní," poznamenala Laurel, která cítila, jak ji na holé kůži na obličeji a uších pálí ledový vítr. „Myslím, že to jsou černý jiřiny."

„Černý? Vždyť jsou červený," prohlásil Walter a popotáhl si zimní bundu níž, aby mu zakryla vyčnívající pupek, a kulaté tváře se mu při řeči pohybovaly.

„Mají tmavě vínovou barvu, ale správně se jim myslím říká černé jiřiny," trvala na svém Laurel a zmocnil se jí podivný pocit osamění, přestože všude kolem místa činu pilně pracovaly postavy v uniformách. Otočila se ke kapitánovi Montymu Buckleymu, který právě fotil květy rozházené kolem řeky. „Našli jste její komunikátor?"

Oběť totiž stačila vyslat nouzový signál ze satelitního přístroje na sledování polohy, který záchranáři v okolí zaznamenali kolem půlnoci, jenže kvůli prudké sněhové bouři museli s pátráním počkat až do rozednění. Druhý pátrací tým pak objevil tělo, které už mezitím pokryla vrstva sněhu a ledu, s výjimkou chodidel, jež ležela v potoce, ledabyle zastrčená pod rozbitý led.

Monty zvedl hlavu; oči měl jasně modré a vlasy stříbřitě prošedivělé, v důsledku onkologické léčby ještě bělejší než dřív. „Zatím ne." Rozhlížel se kolem dokola v padajícím sněhu, který se dál snášel na zem, kam až oko

dohlédlo. „Kdo ví, jestli ho vůbec někdy najdeme." Při pohledu na rudé květy se zašklebil. „Co mají znamenat ty červený kvítky? Něco symbolickýho?"

„Myslím, že tyhle kytky jsou symbolem zrady," prohlásila Laurel při letmé vzpomínce na knihu, kterou kdysi četla. „Ale ještě se na to podíváme."

Mezi stromy se vynořila vysoká postava a mohutnými botami si produpávala cestičku v závějích.

„Hucku," zvolala překvapeně Laurel. „Kde ses tu vzal?"

„Zavolal mě Monty. Vzal jsem to skútrem po starý lesní cestě, co vede na sever. A pak jsem si prošlapal cestu až sem. Našel jsem něco, co vás bude zajímat," řekl Huck Rivers a upřel na ni hnědé oči v barvě whisky. Na bradě měl nejmíň dvoudenní strniště a přes husté černé vlasy naraženou zimní čepici. Jeho karelský medvědí pes Aeneas skákal za ním a teď stál s vyplazeným jazykem u jeho nohou a vrtěl ocasem.

Laurel zamrkala. Sama přijela s Walterem na místo terénní čtyřkolkou horské služby od řeky Sauk a ani ve snu by ji nenapadlo, že se tu potká s Huckem. Uplynul už měsíc od doby, kdy spolu pracovali, a mezitím se vůbec neviděli, ačkoli jí často vrtalo hlavou, co asi dělá. Jestlipak strávil Vánoce a většinu ledna zalezlý sám v tom svém lesním srubu? Ona prožila poslední týdny v hlavním městě, kde pracovala na jiném případu, a sem do hor se vrátila teprve před pár dny. „Tak dobře," prohlásila klidně a opatrně našlapovala po namrzlých kamenech a kluzkém sněhu směrem k němu. „Veďte mě, kapitáne."

Vrhl na ni nevyzpytatelný pohled a pak se otočil, až jí jeho široká ramena zakryla pohled na stezku, kterou prošlapal. „Pojď za mnou."

Už zapomněla, jak je vysoký, a držela se těsně za ním, aby jí poskytoval aspoň nějakou ochranu před zuřivým větrem. Ruce v gumových rukavicích už měla promrzlé

na kost, ale neschovala si je do kapes, aby nepoškodila důkazní materiál, přestože jí na nich přistávaly a tály další a další sněhové vločky.

Kráčeli asi deset minut: shýbali se pod větvemi, obcházeli křoví a zmrzlý podrost a po obou stranách prošlapané cestičky se kolem nich vršily sněhové závěje. Bolely ji nohy a v bodavém větru jí slábly svaly.

Huck se na okamžik zastavil a napůl otočil doprava. Z profilu působily jeho rysy drsněji než hory kolem. „Koukni se, tady jsou ve sněhu šlápoty oběti ještě vidět, protože je kryly koruny stromů. Radši jsem je nafotil, jelikož i tak budou do hodiny pryč."

Laurel přivřela oči a skutečně uviděla mezi hustými stromy drobné otisky a mezi nimi jiné, mnohem větší. „Tamty velký jsou tvoje?"

„Ne, moje jsou asi o metr vedle. Šlapal jsem podél těch stop a fotil si je." Mávl rukou a černobílý pes si poslušně sedl. „Podle mezer mezi otisky oba běželi, taky při tom ulámali pár větví." Ukázal o kus dál na zasněženou trasu. „Dvakrát upadla, ale vždycky se znovu zvedla a dala se do běhu."

Laurel si dovedla představit, jakou hrůzu žena prožívala. „Odkud přiběhla?"

„Tudy." Znovu se k ní otočil zády.

Aeneas zůstal sedět s jedním uchem zdviženým, jako by se jí chtěl na něco zeptat.

„Nazdar, Aeneasi. Stýskalo se ti po mně?"

Že by při té otázce Huck trochu napřímil ramena? Prožili spolu jednu vášnivou noc, ale tím to skončilo. Myslela si, že by se z nich mohli stát přátelé, jenže pak se po něm náhle slehla zem. Pes přátelsky štěkl, otočil se a vydal se za svým pánem.

Laurel ztěžka šlapala, opatrně překračovala obnažené kořeny stromů, které místy trčely ze sněhu. Tahle borovice už další vichřici nejspíš nevydrží. Prošla zatáčkou a za-

razila se, když spatřila tmavou stavbu, která téměř splývala se skalní stěnou za ní. „Páni."

Huck přikývl. „Jo. Bývalá lesnická chata, podle informací z naší kanceláře nejmíň deset let opuštěná. Neměli jsme tušení, že tu někdo bydlí."

Čtverhranný srub z hrubých klád těsně přiléhal k vysoké skalní stěně. Zhroucená hromada prken naznačovala, kde kdysi stávala vstupní veranda, a vchodové dveře teď ústily půl metru nad zemí pokrytou zmrzlým sněhem. Vpravo od chaty pod dvěma vzrostlými smrky stála stará odřená čtyřkolka, částečně přikrytá plachtou.

„Trochu jsem tu plachtu odkryl, abych zjistil, co se pod ní schovává," vysvětlil Huck.

Laurel se rozhlížela kolem. Znovu jí zabzučel telefon, ale opět ho ignorovala. „Jinak než na čtyřkolce se sem asi dostat nedá, viď?"

„Nebo v zimě na skútru," přikývl Huck a ukázal na svůj černý skútr se znakem horské služby, který stál zaparkovaný opodál. „V létě tudy asi občas chodí turisti i pěšky. Přijel jsem po starý lesní cestě, kdežto vy ostatní jste to vzali podél řeky a pak na východ podél potoka."

Nad plachtou se ulomila větev, která nevydržela nápor sněhu a větru.

Laurel sebou při rachotu kousků ledu a šišek leknutím trhla. „Takže stejnou cestou přijel i vrah? My jsme po cestě žádný stopy neviděli."

Huck si smetl sníh z tváře. „Tady po tý noční chumelenici beztak žádný stopy nezůstaly, takže ani nevíme, kudy se sem pachatel dostal."

Laurel se rozhlédla a zachvěla se. „Pěkně opuštěný místo na úkryt."

„Na úkryt?"

„Ano." Laurel vykročila k němu, došla v jeho stopách až ke vchodovým dveřím a zlehka je otevřela. Vnitřek

tvořila jediná místnost, v níž bylo vidět nafukovací matraci pokrytou několika dekami, krb s třískami na podpal a úhledně srovnanými polínky po straně a kuchyňský koutek, který tvořila plotýnka na baterii, jeden talíř a hrnek. Na polici stála dlouhá řada plechovek. Nudle, polévka, fazole, zelenina a ovoce. Dokonce i nějaká směs s krůtím masem. A taky několik láhví vodky a ginu. Zásoba na tlumení úzkosti na řadu měsíců.

Shýbla se k rozestlané posteli, vzala do ruky tablet, přejela prstem obrazovku a uviděla na ní stránky rozečtené knihy. „Jak mohla –"

„Malý přenosný generátor," prohlásil na vysvětlenou Huck a ukázal na malé okno nad kuchyňským koutkem. „Stojí tadyhle venku a o kousek dál je zásoba benzínu. Mohla si na něm dobíjet tablet, ohřívací dečku a asi támhleten tlačítkovej mobil." Mávl rukou ke košíku vedle postele. „Má tam zásobu benzínu asi tak na měsíc."

Ještě ani nezačal únor. „Takže pak by si musela dojet čtyřkolkou pro další, a to má příští měsíc přijít ještě horší počasí," poznamenala Laurel. „Připadá mi, že jinak byla vybavená na delší dobu."

„Možná nevěděla, kolik benzínu bude potřebovat," uvažoval Huck. „Za tím kanystrem na benzín je ještě taková stará, primitivní kadibudka. A o kus dál hromada kamení, kam ukládala prázdný plechovky. Nejspíš je vždycky vypláchla vodou z řeky nebo z rozpuštěnýho sněhu, řekl bych."

Aby se sem nestahovala lesní zvěř.

Laurel si všimla nenápadné skříňky vedle nízkého lůžka. Vytáhla z kapsy baterku a posvítila dovnitř. „Něco tam je…" Otevřela dvířka dokořán a prohledala vnitřek.

Huck za jejími zády tiše hvízdl.

Takhle zblízka vnímala zády teplo jeho těla, dokonce i přes bundu.

„Revolver SIG Sauer," podotkl Huck a nakláněl se jí přes rameno, aby líp viděl. „A taky pořádná zásoba munice."

Laurel se otočila a pohlédla ke dveřím. „Nestihla vytáhnout zbraň. Nejspíš ji přepadl venku?"

„Stopy ve sněhu vedou zhruba od kadibudky," řekl Huck.

Laurel si v duchu představila, co se tu v noci dělo a jak musela být ta žena vyděšená. „Že by si s sebou na záchod brala komunikátor polohy, ale pistoli ne? To se mi nějak nezdá. Musela mít ještě jinou zbraň." Sklonila se, aby si lépe prohlédla náboje.

Huck zamyšleně našpulil rty. „Máš pravdu. Prohledáme to tu a já znovu projdu celou trasu, kudy běžela. Je možný, že ji překvapil, sebral jí zbraň, ale GPS komunikátoru si nevšiml, takže ho stačila zmáčknout."

„Jestli se skrývala, tak přivolání pomoci tímhle způsobem musela vnímat jako poslední možnost," souhlasila Laurel. „Musíme ji identifikovat." Vzala znovu do ruky tablet. „Tohle by nám mělo pomoct."

Opět se ozvalo zabzučení telefonu.

Huck povytáhl levé obočí. „Někdo se nechce nechat odbýt."

Laurel vytáhla z druhé kapsy sáček na důkazy, strčila do něj tablet a podala pytel Huckovi. „Ano." Nakonec to vzdala, vytáhla telefon a na displeji uviděla jméno doktorky Abigail Caineové. „Copak se děje, paní doktorko?" řekla do telefonu.

„Ale no tak, Laurel, takhle se mluví s vlastní sestrou?" prohlásila kousavě Abigail a v hlase jí zazněl nenápadný britský přízvuk jako vždycky, když byla pořádně namíchnutá. „Vrátila ses už předevčírem, a vůbec mi nebereš telefon."

Laurel zavřela oči a snažila se znovu nabýt klid. Nebude se Abigail vyptávat, jak je možné, že zná tak dobře její